

αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής

Το αντιλεξικό της καθημερινής ζωής είναι πρωτοβουλία των απόγονων των βανδάλων. Κυκλοφορεί και διανέμεται δωρεάν κάθε δύο μήνες. Η έκδοση αυτή είναι ανοιχτή σέ όποιον και όποιαν θέλει (με ένα μικρό κείμενο, με ένα σκίτσο, με μιά φωτογραφία, με δυό λέξεις...) να μιλήσει, να ειρωνευτεί ή να ουρλιάξει για όσα συμβαίνουν γύρω, νευρικά, ανταγωνιστικά, εχθρικά, αντιλεξικά...

Διεύθυνση επικοινωνίας: Τ.Θ. 31265, 10035 Αθήνα

Οι λέξεις έχουν χάσει το νόημά τους; Ή μήπως οι λέξεις έχουν αποκτήσει καινούργιες σημασίες;

Κι αν συμβαίνει αυτό το τελευταίο, ποιοί και πώς φτιάχνουν την σημασία, το νόημα, όχι μόνο αυτών που λέμε αλλά και όσων καθημερινά κάνουμε;

Είμαστε εμείς οι ίδιοι δημιουργοί της ζωής μας, ή μήπως μας αναγκάζουν να συμβιβάζομαστε με μία "πραγματικότητα" που δεν διαλέξαμε;

Το αντι-λεξικό της καθημερινής ζωής είναι μία αυθάδικη απόφαση να δώσουμε ένα περιεχόμενο στις λέξεις, και μ' αυτόν τον τρόπο ένα περιεχόμενο στη καθημερινή μας ζωή... **αλλά όχι ένα οποιοδήποτε περιεχόμενο.** Θέλουμε τη χειραφέτηση από τις σημασίες που δημιουργούν οι εξουσίες - όλες οι εξουσίες.

Θέλουμε τη συνεννόηση και την αλληλεγγύη ανάμεσα σε όσους αγωνίζονται γι' αυτήν τη χειραφέτηση.

Θέλουμε να εννοήσουμε την καθημερινή μας ζωή με τους τρόπους που ταιριάζουν στην επιθυμία της ελευθερίας.

Θέλουμε να μιλήσουμε και να πράξουμε έξω και ενάντια στην χειραγώγηση και την αλλοτρίωσή μας. Αποφασιστικά και "άγρια". Ενάντια σε κάθε αφέντη. Ενάντια σε κάθε διαφημιστή. Ενάντια σε κάθε θεό.

Θέλουμε να ξαναβρούμε τα λόγια και τις πράξεις της απελευθέρωσής μας.

Δεν θέλουμε κάτι. Θέλουμε τα πάντα.

Δεν τα θέλουμε για την πάρτη μας. Τα θέλουμε για όλους.

Εννιάκόσια εξήντα ένα φθας

Πάλι κοιμήθηκα με ανοιχτό ραδιόφωνο.

Αυτός ο καριόλης ο Τράγκα είναι,

άρα δεν πήγε ακόμη οκτώ.

Φλεβάρης και δεν έχει κρύο το πρωί. Μεγαλείο!

Το σήμα των ειδήσεων. Σήκω μαλάκα,

τα ταμ ταμ αρχίσαν.

Θα κοιμηθώ αύριο.

Τσιγάρο. Θα πάρω του Γιώργου.

"Ο Γκρεγκ Λουγκάνις, ο παγκόσμιος πρωταθλητής στις

καταδύσεις ανακοίνωσε ότι έχει AIDS. Κατά την ολυμπιάδα της Σεούλ, το 1988, ήξερε ότι ήταν φορέας αλλά δεν το δήλωσε στους αρμόδιους.

Ο Γκρεγκ Λουγκάνις έχει δηλώσει ότι είναι ομοφυλόφιλος".

Τί είπε ο ακόλουθος του Τράγκα;

Γιατί με τσαντίζετε ρε από την ώρα που ξυπνάω;

Τί ήταν αυτή η υποσημείωση;

Δηλαδή, έπαθε AIDS επειδή δήλωσε ομοφυλόφιλος;

Αφού ήταν ομοφυλόφιλος θα πάθαινε AIDS;

Από τη Σεούλ ξεκίνησε μήπως το AIDS;

Έκανε καλές καταδύσεις επειδή είχε AIDS;

Έκανε καλές καταδύσεις επειδή ήταν ομοφυλόφιλος;

Γαμήθηκε μαζί σου και δεν σου είπε ότι είναι φορέας και λες ότι "δεν ενημέρωσε τους αρμόδιους";

Κόκκινο στη Βάθης. Στον ύπνο τους μας έβλεπαν οι μπάτσοι; Πάλι δεν με σταμάτησαν, πολύ "λάϊκο" θα φαίνομαι.

Ρε τον καριόλη τον εκφωνητάκο, πρωί πρωί. Θα φάω τα μούτρα μου αν τον βρίζω συνέχεια. Θα τον βρίζω στα φανάρια μόνο.

Τί κορνάρετε ρε μαλάκες, σκέφτομαι σοβαρά, με το πράσινό σας θα ασχολούμαι; Αν ήθελα να είμαι στην ώρα μου, θα ξυπνούσα νωρίτερα. Χωρίς καφέ είμαι.

Τον καριόλη, με γκαντέμιασε. Τρίτο κόκκινο στην Ακαδημία; Δεν ξανάγινε.

Άκου να δεις και κοίτα ν' ακούσεις. Ανακάτεψε αθλητικά, aids, ομοφυλόφιλους και το φλας της μάνας του και το βγαλε το μεροκάματο για σήμερα. Και με τσάντισε κιόλας. Αν είχα και τηλεόραση, θα έβριζα όλη μέρα.

Άντε γιαγιά, θα ακούσεις κανένα καντήλι πρωινιάτικα..

Διδότου. Το κουδούνι του λυκείου στην Πρασά. Κακόμοιρα και 'σεις, πίπα κώλο σας πάνε μετά τις καταλήψεις. Καλύτερα "μαύρος" στο δρόμο παρά μαθητής.

Γιατί μου λέει "καλημέρα" κάθε πρωί το ραδιόφωνο; Τις κουφάλες, με δουλεύουν κιόλας.

Καλημέρα. Πας Χολαργό, Αγία Παρασκευή, Χαλάνδρι, Μαρούσι, Κηφισιά, Νέα Ερυθραία σήμερα.

Γιατί όχι Σερράγεβο, Καλκούτα, Πεκίνο; Αφού "τα παπιά πάνε παντού".

Καλημέρα.

Your country needs you

Λίγος ενθουσιασμός, λίγα "χόμπυ" και το σχολείο μας. Πέρα από αυτά η ζωή μας δεν πλάτυνε. Κι απ' όλα μαζί δεν απομένει τίποτα.

Ο πόλεμος μας σάρωσε, μας άδραξε, μας συνεπήρε μαζί του και δεν ξέρουμε ποιο θα είναι το τέλος. Ξέρουμε μόνο, πως με κάποιο παράξενο και μελαγχολικό τρόπο, καταντήσαμε μια άγονη γη.

Είμαστε μια τάξη από 20χρονους νέους. Δεν είχαμε να παρουσιάσουμε ένα χαρακτήρα, μια μορφή ζωής. Είμαστε ακόμη γεμάτοι ιδέες θαμπές, που έδιναν στη ζωή και στον πόλεμο ακόμα, έναν χαρακτήρα σχεδόν ρομαντικό.

Μας είχαν εκπαιδεύσει.. Δέκα βδομάδες σ' ένα στρατόπεδο κι αυτό το διάστημα μας επηρέασε πιο βαθιά, από τα δέκα χρόνια του σχολείου.

Μάθαμε πως ένα γυαλιστερό κουμπί βαραίνει περισσότερο από τέσσερις τόμους Σοπενάουερ.

Ξαφνιασμένοι στην αρχή, ύστερα πικραμένοι, και στο τέλος αδιάφοροι, παραδεχτήκαμε πως σημασία δεν έχει ο νους μα η βούρτσα των παπουτσιών, το πνεύμα μα το σύστημα, η ελευθερία μα τα γυμνάσια.

Ύστερα από τρεις βδομάδες καταλάβαμε πια πως ο δεκανέας με τα γαλονάκια του, θα είχε για μας μεγαλύτερη εξουσία από όση είχαν πριν οι γονείς, οι δάσκαλοι και ολόκληρη η φιλοσοφία από τον Πλάτωνα ως το Γκαίτε.

Με τα πρόωρα ξυπνημένα μάτια μας, είδαμε πως η κλασική αντίληψη των καθηγητών μας για την Πατρίδα, χρεωκόπησε εδώ, με μια απάρνηση προσωπικότητας, που δε θα τολμούσε κανείς να τη ζητήσει, ούτε από τον τελευταίο υπηρέτη: χαιρετισμοί, στάση προσοχής, σρατιωτικές παρελάσεις, παρουσιάσεις, επ' ώμου-κλίσεις επ' αριστερά, κλίσεις επί δεξιά -χτυπήματα τακουινιών και πλήθος άλλες ταπεινωτικές λεπτομέρειες. Είχα φανταστεί ότι η

εκπαίδευση μας θα ήταν διαφορετική, μα βρήκα πως μας γύμναζαν μόνο για να γίνουμε ήρωες, σα να είμαστε πιό-νια τσίρκου.

Ο πρώτος βομβαρδισμός μας έδειξε το λάθος μας, και κάτω απ' αυτό ο κόσμος που μας είχαν διδάξει έγινε συντρίμια.

Εξακολούθησαν να γράφουν και να μιλούν, μα εμείς βλέπαμε τους τραυματίες και τους ετοιμοθάνατους. Μας δίδασκαν πως το καθήκον στην πατρίδα μας είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο, εμείς όμως ξέραμε κιόλας πως οι αγωνίες του θανάτου είναι πολύ ισχυρότερες. Και είδαμε πως δεν απομένει τίποτα από το δικό του κόσμο.

Βρεθήκαμε απότομα σε μια τρομερή μοναξιά, και μόνοι τώρα πια, έπρεπε να βλέπουμε.

Ο πόλεμος μας αφάνισε.

Δεν είμαστε πια νέοι.

Δε θέλουμε ν' αποκτήσουμε με μιας τον κόσμο. Δεν έχουμε τη δύναμη. Φεύγουμε κι από τον ίδιο τον εαυτό μας. Από τη ζωή μας. Η πρώτη βόμβα, η πρώτη μεγάλη έκρηξη έγινε στην καρδιά μας. Μας απομόνωσαν από κάθε δράση, από κάθε προσπάθεια, από κάθε πρόοδο. Δεν πιστεύουμε πια σε τίποτα απ' αυτά.

Σήμερα, δε θα περνούσαμε από το τοπίο των νεανικών μας χρόνων, παρά μόνο σαν ταξιδιώτες. Μας έχουν αφανίσει τα γεγονότα, ξέρουμε να διακρίνουμε τις αποχρώσεις σαν έμποροι και ν' αναγνωρίζουμε τις ανάγκες σα χασάπηδες. Δεν είμαστε πια ξένοιαστοι, είμαστε

Θα είμαστε εκεί, θα ζήσουμε όμως;

"ουδέν νεώτερον από το δυτικό μέτωπο"

Ράινερ Μαρία Ρεμάρκ

Ουδέν νεώτερον από αυτά που ήδη γνωρίζουμε, φανταζόμαστε, σιχαινόμαστε, διαολοστέλνουμε..

Ο εγκλεισμός σήμερα ακολουθεί τη λογική του ελάχιστου κακού. Αυτοί που κρίνονται επιβλαβείς για την ησυχία και ασφάλεια μιας κυρίαρχης τάξης που αναπαράγει ομαλά το σύστημα, εγκλείονται, με το σκεπτικό ότι από "εκεί μέσα" δεν θα μπορούν να κάνουν περισσότερο κακό στην κοινωνία. Όσο για την τύχη των ίδιων των εγκλειστών ούτε λόγος....

Ο δρόμος μεταξύ της ποινικοποίησης και του εγκλεισμού είναι πολύ σύντομος. Ο κατηγορούμενος είναι ένοχος μέχρι ν' αποδειχθεί το αντίθετο ή να αποδειχθεί ότι είναι ικανός να σηκώσει το βάρος της ενοχής του ζυγισμένο σε χρήμα ή σε "υπηρεσίες" προς τους κρατούντες.

Η καθημερινότητα της φυλακής είναι αδιαμφισβήτητα πιο σκληρή και εκβιαστική απ' ότι αυτή που βιώνουν οι "απ' έξω", γιαυτό και οι οποιεσδήποτε δηλώσεις συμπαραστάσης διαπνέονται συνήθως από ένα αέρα φιλανθρωπίας. Ή αντίθετα επιχειρείται πάνω στο γεγονός της καταπίεσης των εγκλειστών ένα είδος σπέκουλας. Ακόμα και σαν φάρμακο για την ψυχολογική βία, η ιδεολογία είναι εντελώς αναποτελεσματική.

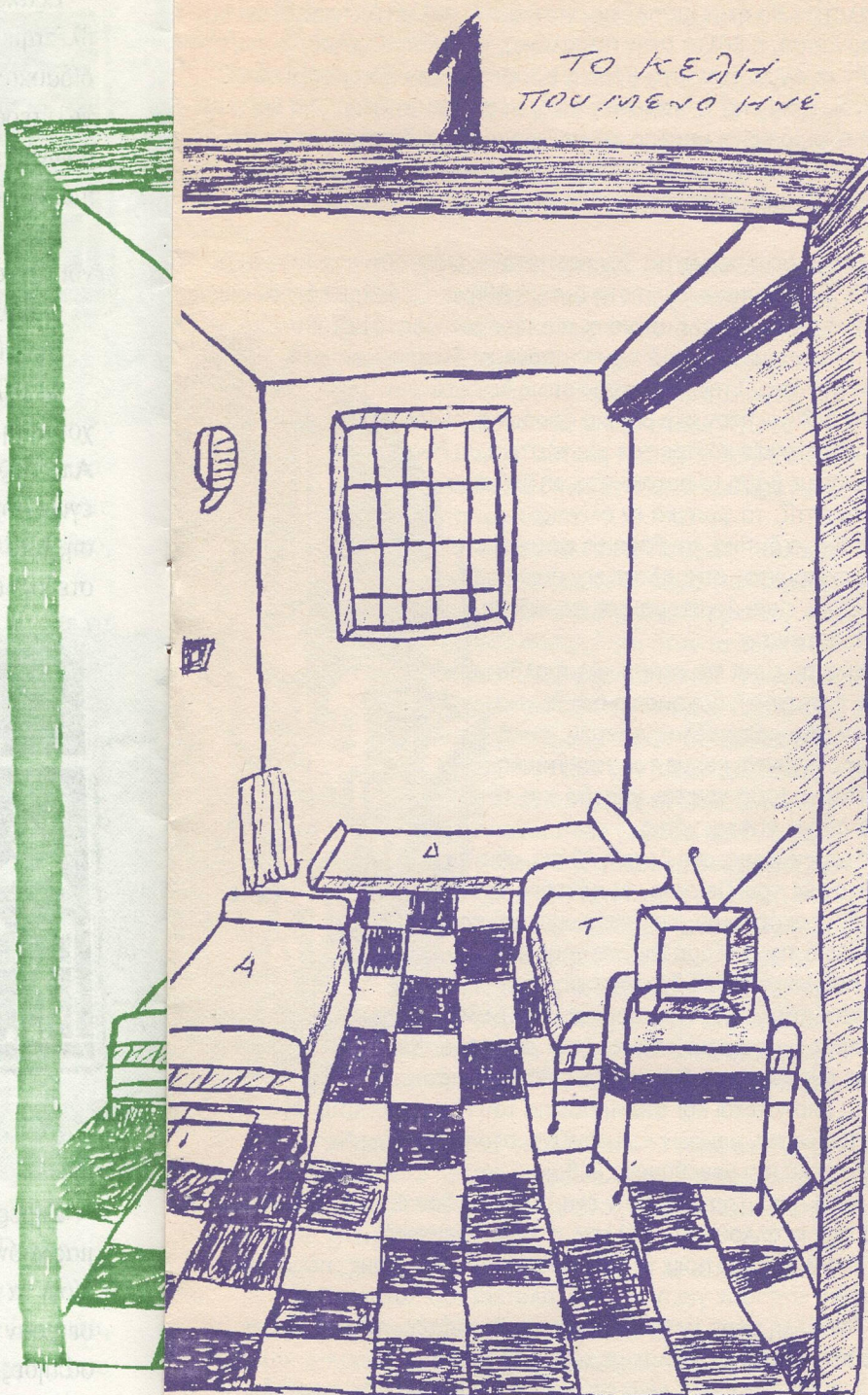
Μέσα στη συνθήκη του εγκλεισμού, κάποιες φορές έχει αναπτυχθεί και εκφραστεί, μια συνείδηση του ταξικού ανταγωνισμού. Οι εξεγέρσεις αποτελούν την εμπακτη αμφισβήτηση της συνθήκης αυτής και επιδιώκουν τον εξανθρωπισμό του σωφρονιστικού συστήματος.

Παραδείγματα όμως όπως πρόσφατη εξέγερση που είχε επιπλέον αίτημα και μοναδικό αποτέλεσμα την απομάκρυνση των Ρουμάνων κρατούμενων (80 περίπου), δεν μπορούμε να τα παραβλέπουμε. Μέσα στη συνθήκη - εγκλεισμός, απ' ότι φαίνεται, μπορεί επίσης ν' αναπτυχθεί μια αρκετά επιθετική εθνική συνείδηση....

Πρόσφατη απόπειρα εξυγίανσης του σωφρονιστικού συστήματος από ορθόδοξο υπουργό έπεσε στο κενό και αυτός από την καρέκλα του. Η ιδιωτική πρωτοβουλία στο εμπόριο όπλων και ναρκωτικών, ο τζόγος εκατομμυρίων, που φτιάχνει πλούσιους κρατούμενους και δεσμοφύλακες αποδυνκνούνται ισχυρότερα από τους

εκλεγμένους επιβάτες της εξουσίας για άλλη μια φορά

Τέλος, αν για την αυτοδικία η ενοχή είναι σίγουρη, και ο εγκλεισμός το επόμενο βήμα, η προπαγάνδισή της ή η επίκληση και εφαρμογή ενός άλλου Δίκαιου θέτουν τους αντεξουσιαστές μπρος στον κίνδυνο της ποινικοποίησης. Μόνο που αυτοί όταν

κριθούν ένοχοι πρέπει να είναι ικανοί να σηκώσουν το βάρος της ενοχής τους ζυγισμένο σε χρόνια εγκλεισμού και μόνο, σε μια κοινωνική συνθήκη που μια υπολογίσιμη μειοψηφία θα σηκώνει, "απ' έξω", το βάρος της αθωότητάς τους.....

Οι Άγιοι Ανάργυροι είναι η πρώτη συνοικία της Αθήνας που βλέπει κάποιος από το τραίνο.

Οι Άγιοι Ανάργυροι είναι στη Δυτική Αθήνα.

Οι Άγιοι έχουν μια μεγάλη πλατεία. Στέκι, μαζί με τη Νέα Φιλαδέλφεια, για κόσμο από Αγίους, Μενίδι, Ζεφύρι, Φυλή, Ανάκασα, Άνω Λιόσια, Άγιο Νικόλαο, Χαλκηδόνα....

Μάλλον μικρή πλατεία για τόσο κόσμο.

Οι Άγιοι, είπαμε, είναι στη Δυτική Αθήνα.

Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, το σαββατοκύριακο η πλατεία θα ήταν μισοάδεια, γιατί οι πιο πολλοί θα ήταν στον Παρνασσό, ή βόλτα στην παραλιακή, ή σε κάποιο νησί.

Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, δεν θα έμεναν αλβανοί, γιατί εκεί οι γειτονιές είναι μέσα στο πράσινο, τα νοίκια ακριβά και οι μπάτσοι σε μαζεύουν μόλις δουν ότι τα ρούχα σου είναι πιο φτηνά από το μέσο όρο κατανάλωσης. Ενώ στους Αγίους μπορεί και να σε περάσουν για αλβανό οι "ντόπιοι".

Στα βόρεια προάστια δεν περπατάνε. Οδηγούν.

Οι Άγιοι, είπαμε, είναι στη Δυτική Αθήνα. Οι άνθρωποι εδώ, συχνά περπατάνε. Κυρίως οι πιο πιτσιρικάδες. Ή έχουν κάτι πειραγμένα παπιά που χτυπάνε τα δυομισάρια στα φανάρια. Στον Παρνασσό όμως δεν φτάνουν.

Αν οι Άγιοι ήταν στα βόρεια προάστια, οι κοινωνιομετρικές κόντρες σε μια πλατεία θα δίνονταν με βάση το αυτοκίνητο, τη γκόμενα, το πρεστιζ, τα φράγκα εν ολίγοις.

Και στα δυτικά, με βάση τα φράγκα αναμετريούνται στις πλατείες, όμως τα φράγκα είναι λιγότερα και παράξενα μοιρασμένα.

Κι όταν είσαι και πιτσιρικάς ή αλβανός ή άτυχος ή άσχημος ή ό,τι θέλεις, στην από κάτω τέλος πάντων, οι κόντρες δίνονται και με τον τσαμπουκά, ο Παρνασσός γίνεται γήπεδο και το Mercedes γίνεται χάπια.

Στους Αγίους, στη Δυτική Αθήνα, στις γειτονιές του Πειραιά, οι κόντρες του σαββατοκύριακου, το ξενέρωμα απ' τη δουλειά της εβδομάδας, τα νεύρα γι' αυτά που κοιτάς αλλά δεν μπορείς να έχεις, γίνονται παρέα και τσαμπουκάς. Και βέβαια ο τσαμπουκάς χρειάζεται κι έναν αντίπαλο. Και πώς τυχαίνει, και είναι πάντα ο διπλανός σου.

Το ίδιο γίνεται και στα προάστια του Παρισιού, στις γειτονιές των μαύρων στο Λονδίνο, στα γκέττο της Νέας Υόρκης, πολύ πιο μεγεθύμενα βέβαια.

Αυτή η κόντρα είχε πριν ένα μήνα σχεδόν έναν νεκρό. Και θα έχει κι άλλους στο μέλλον, σ' άλλες γειτονιές.

Μια βδομάδα πριν το μαχαίρωμα στους Αγίους, περισσότεροι έσπασαν για πλάκα την πλατεία του Κολωνού.

Την άλλη μέρα περίμεναν τους κολωνιώτες, που όμως δεν ήρθαν, κι έτσι τα 'βαλαν με τους μπάτσους.

Στα γήπεδα έχουν γίνει απ' την αρχή της χρονιάς, καμιά δεκαριά μαχαρώματα. Μόνο τυχαία δεν έφυγε κάποιος.

Ποιός δεν έχει πάρει κι ένα κρυπτονάιτ μαζί του σε κάποιο τσαμπουκά;

Ποιός δεν έχει σπάσει ένα μπουκάλι όταν τα 'βλεπε σκούρα;

Το ό,τι δεν έχει φύγει κάποιος σε τέτοιους τσαμπουκάδες

είναι πάλι τυχαίο.

Ποιός έχει σκεφτεί από πριν ότι μπορεί να φύγει κάποιος; "Ελα μωρέ, μια μαχαιριά του 'ριξα, όχι στην καρδιά", "ποιός πέθανε μωρέ από κρυπτονάιτ", "να τον τρομάξω ήθελα".

Όταν όμως έρχεσαι φάτσα με φάτσα με το θάνατο, ο θύτης

ή πιο σωστά το ενεργητικό θύμα, τα χάνει και οι κολλητοί του θύματος ψάχνουν για εξιλαστή-

ρια (νέα) θύματα. Όταν οι παρέες στους Αγίους ξεκινούσαν να κυνηγάνε αλβανούς, έτσι για πλάκα, κανείς δεν φανταζόταν το θάνατο. Είναι και μαλακία ίσως, να σκέφτεσαι το θάνατο στα 18 σου.

Όταν όμως η αδρεναλίνη, το πιο φευγάτο ναρκωτικό, ξεχυθεί μέσα σου, ό,τι κρατάς θα το χρησιμοποιήσεις. Θ' αφήσεις το μηχανάκι ξεκλειδωτο προκειμένου να 'χεις το κρυπτονάιτ στα χέρια σου, θ' αφήσεις μια γυναίκα για να χαρείς τον καυγά. Γιατί ο τσαμπουκάς στη Δυτική Αθήνα είναι η πιο γαμώ φάση.

Κι όταν γίνει η στραβή και φύγει κάποιος και σκάσουν τα κοράκια με τις κάμερες, αυτοί που όταν τα σπας στο γήπεδο σε σκοταβορίζουνε, θα πας να κάνεις το αντράκι στις κάμερες, να ορκιστείς εκδίκηση, όπως στις ταινίες.

Μόνο μαλάκα, που το άλλο Σάββατο αυτοί θα είναι στον Παρνασσό κι εσύ στους Αγίους.

Μόνο που γι' αυτούς η Δυτική Αθήνα είναι το Horus, το Domus κι όλα τα κωλομάγαζα που "τρως πόρτα".

Μόνο που οι συνεντεύξεις, μαλάκα μου, δε βγήκαν στον αέρα για να μιλήσεις. Ήταν διαφημιστικά τρέιλερ για την "εκδίκηση". Γιατί όταν τα δελτία ειδήσεων έλεγαν "αλβανοί έσφαξαν 19χρονο έλληνα" σφύριζαν έναρξη στο "κυνήγι της αλεπούς". Οι πολλοί (έλληνες) εναντίον των λίγων (αλβανών).

Γιατί, αν ο νεκρός ήταν βάζελος και οι ζωντανοί ήταν γάβροι, κανένα δελτίο δε θα έλεγε "ολυμπιακό έσφαξαν παναθηναϊκό". Γιατί τότε η ερώτηση "και τί θα κάνετε τώρα" δεν θα ήταν σφύριγμα για "κυνήγι αλεπούς" αλλά για εμφύλιο.

Και μόλις βγήκε το δελτίο με το αίμα, τον περαστικό που χτυπήθηκε από τους φίλους του νεκρού, βγήκαν κι από πάνω να το καταγγείλουν -αυτό που τα ίδια τα κανάλια παράγγειλαν κι ετοίμασαν.

Αν τελικά πρέπει να φύγουν οι αλβανοί από τους αγίους επειδή είναι "ξένοι", τότε πρέπει να φύγουν και οι κρητικοί από το Περιστέρι, οι ναξιώτες από το Γαλάτσι, οι αιγαλεώτες από τη Νίκαια και πάει λέγοντας.

Στους Αγίους δεν είναι μια γειτονιά που τη λένε Μυκονιάτικα;

Και στην τελική, ποιός δεν είναι "ξένος" σ' αυτή την πόλη; Βαριέμαι φιλαράκι. Βαριέμαι ατέλειωτους τσαμπουκάδες για στραβοκοιτάγματα, για γκόμενες, για γήπεδο, για καταγωγή, για το πού μένεις, για ό,τι μαλακία θες. Άμα είναι να χαβαλεδιάσω, προτιμώ να κάνω καμιά πλάκα σε κανένα φλώρο ή στ' αφεντικό μου, να του χαλάσω τ' αμάξι, ή να σημαδεύω BMW που τρέχουνε.

Προς το παρόν είμαστε πλην οκτώ.

Ένας στο χώμα κι εφτά στη φυλακή.

ΠΛΗΝ ΟΚΤΩ

ΟΤΑΝ ΕΧΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ:

Να μιλήσεις,
να βρίσεις,
να ζωγραφίσεις
για τις επιθυμίες σου,
για καταστάσεις και συμπεριφορές
που τρώς στα μούτρα καθημερινά
-στο σχολείο, στη δουλειά, στην οικογένεια,
στο "πακέτο" που σου ετοιμάζουν...

Να μιλήσεις
εσύ για σένα,
για τους φίλους,
τους γνωστούς,
τους συνομήλικους
που βρίσκονται στην ίδια θέση
και το ξέρουν
ή δεν το ξέρουν.

ΕΧΤΟΝΟΘΕΙΤΑΙ

Η ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΚΟΣΤΙΖΕΙ
(καποιοι που κοντροληρουνει)

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ
ΚΑΙ ΑΝ ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΤΟΙΧΟΥΣ
ΟΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ ΕΧΟΥΝ ΜΑΤΙΑ

Τα... παραμύθια της γνώσης

Δύο παραμύθια για την υπεξαίρεση και την κλοπή της γνώσης:

Παραμύθι 1ο (το βιβλικό): Οι πρωτόπλαστοι ζούσαν στον κήπο της Εδέμ ανάμεσα σ' άλλα ζώακια, σαν ζώακια κι αυτοί. Απλώναν το χέρι τους κι έκοβαν καρπούς με μεγάλη άνεση για την συντήρησή τους κι έτσι δεν χρειαζόταν να δουλεύουν. Δεν ήταν ακόμα άνθρωποι, ούτε καλοί, ούτε κακοί, ούτε ευτυχισμένοι, ούτε δυστυχείς, γιατί δεν είχαν βούληση κι υπάκουαν μόνο στον κύριό τους, που τους είχε προειδοποιήσει να τρώνε απ' όλα εκτός απ' το δέντρο της γνώσης. Ένα φίδι μιά μέρα τους σφύριξε πως αν φάνε τον απαγορευμένο καρπό θα γίνουν θεοί, κι εκείνοι, αφού το καλοσκέφτηκαν, δοκίμασαν. Η οργή του κυρίου τους ξέσπασε άμεσα και τιμωρία τους ήταν ακαριαία. Διώχτηκαν από τον κήπο με βία, δοκίμασαν τον πόνο, στον οποίο αιωνίως ήταν πλέον καταδικασμένοι, κι έπρεπε στο εξής να καταβάλλουν κόπο, να δουλεύουν για να ζουν. Επίσης έμαθαν πως κάποτε θα πέθαιναν, αλλά τουλάχιστον ήξεραν κι είχαν γίνει άνθρωποι, βρε αδερφέ..

Παραμύθι 2ο (ή ο μύθος του Πρωταγόρα): Κάποτε, λέει, οι θεοί έφτιαξαν όλα τα έμβια είδη μέσα στα βάθη της γης, χρησιμοποιώντας καλούπια για να τους δώσουν τις μορφές τους, από μίγμα πηλού και φωτιάς. Κι επειδή πλησίαζε η καθορισμένη μέρα για να βγουν τα είδη στο φως της μέρας και στη ζωή, κανονίστηκε ο Επιμηθέας να τους μοιράσει ικανότητες και δυνάμεις και να έρθει μετά ο Προμηθέας για να επιβλέπει τη νομή. Ο Επιμηθέας άρχισε να μοιράζει τις δυνάμεις ισοκατανέμοντάς τες και προβλέποντας την ισορροπία μεταξύ των ειδών· σε άλλα έδινε μέγεθος, δύναμη και δυνατότητα να γεννούν λίγους απογόνους και σ' άλλα, στα πιο αδύνατα, τη δυνατότητα να γεννούν πολλούς απογόνους και να έχουν εύκολους τρόπους διαφυγής όταν τα καταδιώκουν. Τους έδινε επίσης τρίχωμα ή φτέρωμα, δυνατές οπλές, τρόπους να φτιάχνουν φωλιές και καταφύγια. Επειδή όμως ο Επιμηθέας ήταν λιγάκι χαζούλης, εξάντλησε όλες τις δυνάμεις πριν φτάσει στον άνθρωπο κι έτσι, όταν ήρθε ο Προμηθέας να επιβλέψει τη μοιρασιά, βρήκε τον άνθρωπο γυμνό και ανυπόδητο, χωρίς φωλιές και ικανότητες. Τον συμπόνεσε βαθιά και για να τον σώσει μπήκε κρυφά στην ακρόπολη του Δία, για να κλέψει απ' το

*παράμυθια-
παράμυθια-
παράμυθια-*

Κάθε κοινωνία παράγει γνώση και το δικό της τεχνολογικό επίπεδο (κουλούρα)· μόνο που σε κάθε εποχή αυτήν την κοινωνική παραγωγή τη διαχειρίζεται η εκάστοτε μορφή εξουσίας και καρπώνεται τα οφέλη της. Πολλές φορές οι ελπίδες, οι επαναστάσεις, τα κινήματα απελευθέρωσης έθεταν το κοινωνικό αίτημα για επανοικειοποίηση της γνώσης και των μέσων παραγωγής, για κλοπή του δικαιώματος διαχείρισής τους από την εξουσία. Ένας παλαιότερος ερευνητής που μελετούσε τις προϊστορικές κοινωνίες, θέλοντας να καταρρίψει την ιδεαλιστική και φασίζουσα άποψη της αρχαιολογίας για τον πολιτισμό, είχε πει πως η ιστορία του ανθρώπου είναι η ιστορία των εργαλείων του, των μηχανών του (μηχανή= τεχνική επινόηση). Μόνο που το πρόβλημα κάθε φορά είναι ποιός τις κατέχει...

Η κριτική της γνώσης και η γνώση της κριτικής

"Οι δάσκαλοι μιλάνε για διδασκαλίες
Οι πραγματικοί δάσκαλοι μελετάνε
και τους μαθητές τους
Πιο πολύ από κάθε τι, οι δάσκαλοι
πρέπει να μελετιόνται"
Μουσα Καζιμ

Η γνώση στην εποχή της παντοδυναμίας των media συγχέεται με την πληροφορία. Ο καταϊγισμός των εικόνων περιορίζει τις αναζητήσεις στις "αποκλειστικότητες" των χθεσινοβραδυνών δελτίων ειδήσεων και στα θέματα που επιλέγει το κάθε talk show. Αναζητήσεις που δε φτάνουν στο επίπεδο της κριτικής, παρά μόνο μέχρι την ανταλλαγή πληροφοριών.

Τι είναι όμως γνώση αν όχι πριν απ' όλα αμφισβήτηση; Αμφισβήτηση των γνώσεων που προσφέρονται επιλεκτικά από τα σχολεία, τις σχολές, τα media, ώστε να ελέγχεται πιο εύκολα και η γνώση και οι αντιδράσεις/ εξελίξεις που αυτή συνεπάγεται -αφού "η γνώση είναι δύναμη". Έτσι ώστε μετά την αμφισβήτηση, ν' ακολουθεί η επεξεργασία της πληροφορίας, η ανάλυση, η φαντασία (αφού έτσι κι αλλιώς η κάθε θεωρία-επιστημονική, φιλοσοφική κ.λ.π.- στηρίζεται σε αυθαίρετα αξιώματα ανάλογα με την εκάστοτε αντίληψη για τον κόσμο που μας περιβάλλει), το ξεπέρασμα της γνώσης και το πάντρεμα με την πράξη.

"Ο σκοπός του βιβλίου μπορεί νά' ναι το δασκάλεμα, όμως μπορείς να το κάνεις και μαξιλάρι, κι ας είναι στόχος του να δίνει γνώση, κατεύθυνση, ωφέλεια."

Χακίμ Σανά

****Τα παραπάνω αποσπάσματα είναι από τις διδασκαλίες δύο Σούφι**

Οι Σούφι αποτελούσαν μία φιλοσοφική σχολή,
με μέλη κυρίως Άραβες μυστικούς.

Στη δύση του εικοστού αιώνα, που οι αλλαγές χαρακτηρίζονται κοσμογονικές, που η συναλλαγή μας είναι το χρήμα- κι αυτό πλαστικό-, που η εικονική πραγματικότητα μάλλον μας φοβίζει λιγότερο από την αληθινή, η κοινωνία κλέβει λίγο χρόνο από τους ξέφρενους ρυθμούς της και στρέφει το βλέμμα της στο δράμα του ταλαίπωρου Τομ Χάνκς ως φορέα του AIDS στο "Φιλαντέλφια".

Αλήθεια τι είναι τραγικό; Η αγωνία του Τ. Χάνκς αν θα βρει δουλειά ή η αγωνία που βλέπεις στα μάτια των ασθενών του AIDS;

Το "Χάραμα" του Α.Μπίστικα ή ότι οι μαθητές και οι γονείς ενός γυμνασίου στα Καμίνια έκαναν κατάληψη στο κτίριο με αίτημα το κλείσιμο του εκεί ξενώνα για ασθενείς με AIDS;

Τι μας λυπεί περισσότερο;

Το ότι ο Μάτζικ σταμάτησε το μπάσκετ ή ο φόβος που βλέπεις στα μάτια του άγνωστου που κάνεις για πρώτη φορά έρωτα μαζί του;

Ότι δεν θα ξανακούσουμε την φωνή του Φρέντι Μέρκιουρι ή ο θάνατος των ανθρώπων γύρω μας;

Τι μας τρομάζει; Οι "άγριες νύχτες" του Σ. Κολάρ ή ο ρατσισμός απέναντι στους φορείς του HIV στην εργασία, στα νοσοκομεία, στην οικογένεια, στον ηλεκτρικό κ.λ.π.;

Για μια ακόμη φορά τα είδωλα υπερκαλύπτουν τα πρόσωπα, για μια ακόμη φορά το ΘΕΑΜΑ είναι ισχυρότερο από την πραγματικότητα.

"Ο Θεός δημιούργησε το AIDS. Το έκανε από αγάπη. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς η αγάπη δημιουργεί τόσο καταστροφικά και φρικιαστικά πράγματα. Το κατάλαβα χθες. Ο Θεός δημιούργησε το AIDS, όχι για να τιμωρήσει τους αμαρτωλούς σήμερα, αλλά για να σώσει τα παιδιά μας στο μέλλον. Το τίμημα που πληρώνουμε σήμερα δεν είναι τίποτα μπροστά στο μέλλον των παιδιών μας. Κι όλα αυτά χάρη στον Θεό."

Η παραπάνω άποψη (μιας χριστιανής καθηγήτριας) είναι μια ακόμη απόπειρα εξήγησης και προσέγγισης της -χαρακτηριζόμενης- μάστιγας του αιώνα. Οι απόψεις σχετικά με το θέμα διαφέρουν ανάλογα με την κουλτούρα και την κοσμοθεωρία αυτών που τις εκφέρουν. Θεωρίες όπως ότι το AIDS είναι μήνυμα Θεού, ότι προέρχεται από τον πράσινο πύθιο, ότι είναι μετάλλαξη κάποιου άλλου ιού, μπάζουν νερά και μόνο ως χαμαιλεοντισμοί μπορούν να εκληφθούν.

Αυτό γιατί: ο καλός θεούλης έχει πάψει εδώ και καιρό να ασχολείται μαζί μας, είναι απίθανο να μην έχει καταγραφεί ο HIV - ο ιός του AIDS- στα χιλιάδες χρόνια ιατρικής ιστορίας και τέλος δεν μπορεί να είναι μετάλλαξη κάποιου άλλου ιού, γιατί δεν υπάρχει παρόμοιο είδος, ούτε καν έχουν εμφανιστεί παρόμοια συμπτώματα ή τρόποι εκδήλωσης σαν αυτούς του HIV.

Ας πάψουμε για λίγο να ασχολούμαστε με τα κυρήγματα των συντηρητικών, με τα νέα εμβόλια των επισημόνων, με το AZT, με τον Μάτζικ Τζόνσον, με τον Μπίστικα, με.... και ας αναρωτηθούμε κατά πόσο είναι πιθανό ο HIV να είναι ένας εργαστηριακά κατασκευασμένος ιός, κατά πόσο ΔΙΟΧΕΤΕΥΘΗΚΕ ή η εξάπλωση του είναι αποτέλεσμα τραγικού λάθους.

Ύστερα από χρόνια μελετών για το AIDS, ύστερα από σειρά αποτυχημένων φαρμάκων και εμβολίων (τα περισσότερα μάλλον κακό έκαναν παρά καλό στην υγεία των ασθενών), οι έρευνες για το ίαμα ενάντια στον HIV βρίσκονται εκεί από όπου ξεκίνησαν- στο μηδέν. Όλα αυτά τα φάρμακα που καταναλώθηκαν από τους ασθενείς έφτασαν τον τζίρο των φαρμακοβιομηχανιών στα υψηλότερα επίπεδα αφού εκτός των άλλων τα φάρμακα είναι ακριβά. Είναι, πλέον, εμφανές ότι το εμβόλιο κατά του ιού θα "εμφανιστεί" όταν θα έχει ήδη επέλθει κορεσμός από τα φάρμακα (ή χρωματιστά νερά;) και θα κάνει ρεκόρ πωλήσεων. Θα γίνει το ανά τον κόσμο Νο 1 ΠΡΟΙΟΝ σε πωλήσεις.

Τα παραπάνω σε συνδυασμό με την εμφανή επιστροφή της κοινωνίας στον μεσαίωνα, το συντηρητισμό, τις ηθικές αξίες, την αποστροφή της ομοφυλοφιλίας, κ.λ.π., οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο HIV εκούσια διοχετεύθηκε στην ανθρωπότητα, ή ότι αν τελικά ξέφυγε ο ιός από λάθος- πάλι καλά τους έκατσε...